

Alegrar-se'n

Dues oracions com *M'alegro de saber-ho* i *M'alegra de saber-ho* tenen el mateix significat però una estructura molt diferent, malgrat que l'única diferència externa o formal entre l'una i l'altra és la forma verbal: *alegro* i *alegra*. Dit d'una altra manera, una mateixa significació pot ésser expressada, gràcies a les dues possibilitats que admet el verb *alegrar*, per mitjà de dues oracions en realitat molt diferents encara que un seguit de coincidències, en alguns casos, fa que revesteixin formes gairebé iguals.

Una de les coses que diferencia l'oració a), *M'alegro de saber-ho*, de l'oració b), *M'alegra de saber-ho*, és que en l'oració b) l'ús de la preposició *de* és del tot facultatiu, cosa que equival a dir que hi és suprimible, cas en què tindriem *M'alegra saber-ho*. Efectivament: en l'oració a) tenim un verb pronominal, *alegrar-se*, del qual depèn un complement d'objecte introduït per la preposició *de*, talment com s'esdevé amb els verbs *penedir-se*, *recordar-se*, *oblidar-se*, etc. En canvi, en l'oració b), l'infinitiu *saber-ho* fa la funció de subjecte, i és sabut que quan un infinitiu fa de subjecte i va col·locat després del verb principal, admet d'ésser introduït per la preposició *de*, i si bé es recomana l'ús d'aquesta partícula, no es considera, però, obligatori. És un cas idèntic a *Em convé (de) saber-ho*, *M'agrada (de) veure-la*, etc.

El pronom *em* (revestint la forma *m'*) de l'oració a) no és sinó un mer reforç pronominal; en canvi, aquest mateix pronom és, en l'oració b), el seu complement directe. En oracions de tercera persona, en què el pronom revesteix formes diferents segons la funció, tindriem, corresponent a l'oració a), *S'alegra de saber-ho*, i corresponent a b), *L'alegra de saber-ho*. Però aleshores, és clar, el verb revesteix la mateixa forma (tercera persona del singular), d'acord amb el subjecte de cada oració: *ell* (o *ella*) i *saber-ho*.

Resta, que és el fet més interessant, la possible reducció pronominal de cada oració. En l'oració a), *de saber-ho*, que és, com hem dit, un complement d'objecte, es pot representar pel pronom *en*: *Me n'alegro* (com *Me'n recordo* o *Me n'oblido*). Però no és possible, com fa algú, reduir l'oració b) a «*Me n'alegra*»: en aquest cas, *saber-ho*, subjecte, es reduïble a *això* o pot ésser sobreentès: *Això m'alegra* o, simplement, *M'alegra*.

Albert Jané